

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ - ΒΟΛΤΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΚΔ	2
1. Στην Παραλία της Αλήθειας	3
2. Στην Παραλία της μεγάλης Ψαριάς	5
3. Στην Παραλία της ήρεμης Συνείδησης	7
4. Στην Παραλία της Ασφάλειας	9
5. Στην Παραλία της καθοριστικής Πρόσκλησης	11

**ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»**

**ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: ΒΟΛΤΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΚΔ**

---

*Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης*

---

**Η σειρά δεν έχει ολοκληρωθεί, τα κείμενα θα προστίθενται μετά από κάθε μελέτη που πραγματοποιείται στις συναθροίσεις της Τετάρτης 8:00μμ.**

## 1. Στην Παραλία της συγκλονιστικής Αλήθειας

Ανάγνωσμα: Ματθαίος 13:1-9.18-23

**Κ**ΑΘΩΣ ξεκινάμε τη νέα μας σειρά με τις Παραλίες της Καινής Διαθήκης, πρέπει να πούμε αμέσως από την αρχή πως και οι πέντε παραλίες, με τις οποίες θα ασχοληθούμε, δεν είναι πέντε αλλά μία, αυτή στη Λίμνη της Γεννησαρέτ ή της Θάλασσας της Τιβεριάδας ή της Γαλιλαίας. Τα ονόματα που τους δίνουμε δεν είναι τοπωνύμια αλλά είναι σχετικά με τα διδάγματα που παίρνουμε καθώς μελετάμε τα διάφορα περιστατικά που διαδραματίστηκαν εκεί.

Η Θάλασσα της Γαλιλαίας είναι μια τεράστια έκταση γλυκού νερού, στην κοιλάδα του Ιορδάνη, περίπου 96 χλμ. βόρεια της Ιερουσαλήμ. Με μήκος περίπου 20 χλμ. και πλάτος 12 χλμ. στο ευρύτερο σημείο της κοντά στα Μάγδαλα, η θάλασσα μοιάζει με το σχήμα άρπας. Βρίσκεται κάτω από τις πηγές του ποταμού Ιορδάνη και τροφοδοτείται με γλυκό νερό από το χιονισμένο όρος Ερμών και το όρος Λίβανος. Στην Παλαιά Διαθήκη, η Θάλασσα της Γαλιλαίας ονομάζεται «Θάλασσα Κιννέρεθ» (Αρ 34:11· ΙησΝ 12:3· 13:27), που πήρε το όνομά της από την πόλη, η οποία γράφεται επίσης Κιννέρεθ (ΙησΝ 19:35). Κάποιοι μελετητές πιστεύουν ότι αυτό το όνομα προέρχεται από μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει «άρπα». Ο προφήτης Ησαΐας (9:1-2.6) προείπε ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν από την περιοχή της Γαλιλαίας. Ο Ιησούς, προερχόμενος από τη Ναζαρέτ, εκπλήρωσε την προφητεία του Ησαΐα. Στους χρόνους της Καινής Διαθήκης, η Θάλασσα της Γαλιλαίας ήταν μια σημαντική εμπορική για την αλιεία περιοχή, που περιβαλλόταν από την Καπερναούμ, τη Χοραζίν, τη Βηθσαϊδα, τα Μάγδαλα και την Τιβεριάδα. Η Καπερναούμ, ένα κυρίαρχο σκηνικό στη διακονία του Ιησού, ήταν το κέντρο αυτής της αλιευτικής βιομηχανίας (Ματθαίος 4:18–22· Μάρκος 1:16–20· Λουκάς 5:10, 11).

Την πρώτη μας βόλτα την κάνουμε στην Παραλία όπου μας αποκαλύπτεται μια συγκλονιστική αλήθεια για τη χριστιανική ζωή, μέσα από μια παραβολή που είτε ο Ιησούς. Πρόκειται για την Παραβολή του Σπορέα, όπως είναι γνωστή, που στην ουσία είναι η παραβολή των τεσσάρων εδαφών ή των τεσσάρων ειδών εδάφους: του πατημένου δρόμου, του εδάφους με τις πολλές πέτρες, του εδάφους όπου φύτρωσαν αγκάθια, και της καλής γης. Συνήθως τα εδάφη αυτά θεωρείται ότι εκπροσωπούν τη διάθεση της καρδιάς κάποιου να δεχτεί το ευαγγελιστικό μήνυμα.

Αν κοιτάξουμε, ωστόσο, την ίδια παραβολή από τη γωνία του πιστού, και στο φως της υπόλοιπης ΚΔ, θα βρούμε συγκλονιστικές αλήθειες, που αφορούν όλους μας. Γι' αυτό και μιλάμε για την «Παραλία της συγκλονιστικής Αλήθειας». Η παραβολή είναι και μια υπόμνηση για μας, τι μπορούμε να κάνουμε για ν' απολαύσουμε στο έπακρο τη χριστιανική ζωή, τη ζωή μας με τον Χριστό. Τέσσερα χωράφια-καρδιές βλέπουμε σ' αυτή την παραβολή. Χωράφια που είναι δυνατόν να υπάρχουν και στον κάθε πιστό με τη νέα θεώρηση που προτείνουμε σ' αυτή τη βιβλική μελέτη μας.

### 1. Η σκληρή Καρδιά

Ο Θεός θέλει οι δικοί του να έχουν μαλακή και όχι σκληρή καρδιά. Κλασικό παράδειγμα σκληρής καρδιάς στη Βίβλο ήταν ο φαραώ της Αιγύπτου. Είναι γνωστή η άκαμπτη διάθεσή του να ελευθερώσει τον λαό του Ισραήλ. Σκληρός, περήφανος και πεισματάρης, ακόμη κι όταν βούλιαζε στα νερά της Ερυθράς Θάλασσας. Στον αντίποδα είναι ο άνθρωπος του Θεού, ο Μωυσής, υιοθετημένος γιος της κόρης του φαραώ, και ετεροθαλής αδελφός του. Στην αρχή ήταν κι αυτός σκληρός και νόμιζε ότι με ανθρώπινα μέσα θα ελευθέρωνε τον λαό του. Όμως, ο Θεός μαλάκωσε την καρδιά του κι εκεί στην καιόμενη βάτο κάμφθηκε η αντίστασή του στην αποστολή που του ανέθετε ο Θεός. Ο Λόγος του Θεού ανέσκαψε την καρδιά του και την έκανε δεκτική της θείας εντολής.

Στην Καινή Διαθήκη, ο Πέτρος ήταν σκληρός απέναντι στους εξ εθνών χριστιανούς αλλά ο Παύλος τον βοήθησε ν' αλλάξει τον τρόπο που τους αντιμετώπιζε (Γαλ 2:14). Ο Παύλος από την άλλη μεριά, σκληρός στη διένεξή του με τον Μάρκο-Ιωάννη, που δεν τον ήθελε μαζί του στην περιοδεία του (Πραξ 15:36-40), τον βλέπουμε αργότερα διαλλακτικό να τον δέχεται με αγάπη (Β' Τιμ 4:11). Ο Θεός και σήμερα με τον Λόγο του μαλακώνει την καρδιά μας, όταν διαβάζουμε μια προτροπή του. Αρκεί να θέλουμε να αλλάξουμε. Ο Λόγος του Θεού έρχεται να οργώσει την καρδιά μας και να την αλλάξει. Διαβάζουμε αλήθειες στη Βίβλο, που όμως πρέπει να τις αφήσουμε να σκάψουν την καρδιά μας. Πολλές φορές είμαστε σκληροί στις συνεργασίες μας, σκληροί στις συζητήσεις μας, σκληροί στις κρίσεις μας, σκληροί στις σχέσεις μας, σκληροί στο να συγχωρούμε, σκληροί στο να ζητούμε συγγνώμη. Όλα αυτά πρέπει να αλλάξουν καλλιεργώντας την καρδιά μας με το αλέτρι του Λόγου του Θεού. Ο Θεός υπόσχεται στους δικούς του που έχουν σκληρυνθεί απέναντί του ότι θα τους δώσει μια νέα, ζωντανή καρδιά (Ιεζ 36:26).

## 2. Η ρηχή Καρδιά

Μια από τις πιο επικίνδυνες παγίδες για έναν πιστό είναι να ακολουθήσει με μισή καρδιά τον Χριστό. Είναι πολλοί που έρχονται στον Χριστό αλλά δεν παραδίδονται σ' αυτόν με όλη τους την καρδιά. Δεν το θεωρούν απαραίτητο. Αρκούνται να σωθούν «ως δια πυρός» (Α΄ Κορ 3:15). Αρκούνται να είναι «θυρωροί στον οίκο του Θεού» (Ψλ 84:11), όπως λένε! Έτσι, δεν έχουν πόθο για την κοινωνία των αδελφών. Στην εκκλησία πάνε αν δεν έχουν τίποτε καλύτερο να κάνουν –καλύτερα διαδίκτυα! Θέλουν τη διακονία αλλά όχι με θυσία –μόνο αν μπορούν. Ψάλλουν-λατρεύουν αλλά πολλές φορές όχι «με την καρδιά τους». Έχουν τη Γραφή τους αλλά σπάνια την ανοίγουν. Ζουν τη χριστιανική ζωή αλλά χωρίς μελέτη-προσευχή. Υπάρχουν πολλά που τα αγαπούν παραπάνω από τον Θεό. Έτσι ήταν η εκκλησία της Λαοδίκειας: χλιαροί χριστιανοί (Απ 3:16). Ο Θεός όμως δεν μπορεί να δεχτεί και να ευλογήσει τη ρηχή καρδιά, την καρδιά που είναι μοιρασμένη. Ο ρηχός χριστιανός δεν απολαμβάνει ευλογίες στη σχέση του με τον Θεό, δεν αναπτύσσεται πνευματικά, δεν έχει επιτυχίες στο πνευματικό του έργο, στην οικογένειά του, στη σχέση με τον/τη σύζυγό του. Δεν έχει προοδευτική συνέχεια στη ζωή του με τον Χριστό. Απεχθάνεται τη μαθητεία. Ο σπόρος του Λόγου δεν βρίσκει ρίζα μέσα του και με την πρώτη δοκιμασία ξεραίνεται. Ο ρηχός χριστιανός δεν αντέχει στις δοκιμασίες. Έχουμε τότε ανάγκη τη διεισδυτική ματιά του Θεού. Ο Δαβίδ αυτό ζητάει στην προσευχή του (Ψλ 139:23-24).

## 3. Η βασανισμένη Καρδιά

Μια καρδιά γεμάτη αγκάθια. Τα αγκάθια στη συγκεκριμένη παραβολή του Χριστού, όπως ο ίδιος τα ερμηνεύει, είναι οι διάφορες «μέριμνες για τα εγκόσμια και η απάτη του πλούτου», που μεγαλώνουν, φουντώνουν και πνίγουν τον σπόρο. Έτσι, ο άνθρωπος βασανίζεται και ο σπόρος του Λόγου, που έχει πέσει μέσα του με την αναγέννηση, δεν μπορεί να βγει στην επιφάνεια, να ανασάνει, να τον δει ο ήλιος και να αυξηθεί, ώστε στο τέλος να καρποφορήσει. Οι μέριμνες και η πολυπραγμοσύνη είναι η μεγάλη πληγή της εποχής μας. Όλες οι μέριμνες και το άγχος που αυτές δημιουργούν έχουν στόχο όχι απλά την επιβίωση αλλά και την παραγωγή πλούτου –η απάτη του πλούτου. Υπάρχουν σήμερα πιστοί που αγχώνονται για όλα στη ζωή τους, αντί να εμπιστεύονται στις υποσχέσεις του Θεού. Μοιάζουν με τις γυναίκες που πήγαιναν να αλείψουν το σώμα του Ιησού κι αγχώνονταν ποιος θα τους κυλήσει τον λίθο, ενώ ο λίθος ήταν ήδη αποκυλισμένος, γιατί ο Ιησούς είχε αναστηθεί! Στα άγχη και στις μέριμνες της ζωής μας υπάρχει η απάντηση της Ανάστασης. Αφού ο Χριστός είναι αναστημένος, τίποτα δεν μπορεί να κλέψει τη χαρά της παρουσίας του στη ζωή μας.

Η μόνη μας «μέριμνα», αλλά χωρίς άγχος, αφού έχουμε τη δύναμη του Πνεύματος της Πεντηκοστής στην καρδιά μας, είναι πώς θα ξεχερσώνουμε κάθε μέρα το χωράφι μας από τα αγκάθια και τα άλλα ζιζάνια που σπέρνει ο διάβολος για να μας πνίξει τον σπόρο του Λόγου (Ωσηέ 10:12· Ιερ 4:3). Κι αν αναρωτιέσαι τι μπορεί να είναι «αγκάθια» που πνίγουν την καρδιά σου, η μητέρα του John Wesley, η Σουζάνα, γράφει: «Ό,τι αποδυναμώνει τη λογική σου, καταστρέφει την τρυφερότητα της συνειδήσής σου, συσκοτίζει την αίσθηση του Θεού μέσα σου, αφαιρεί την απόλαυσή σου για πνευματικά πράγματα, ό,τι αυξάνει την εξουσία της σάρκας πάνω στο νου, αυτό είναι αμαρτία για σένα, όσο αθώο εξωτερικά και αν φαίνεται».

## 4. Η έτοιμη Καρδιά

Είναι το πρόσφορο χωράφι, το κατάλληλα προετοιμασμένο να δεχτεί τον Λόγο του Θεού και γενικότερα την οδηγία του Πνεύματος στη ζωή μας. Αν αφήνουμε τον Κύριο να οργώνει κάθε μέρα την καρδιά μας με το αλέτρι του Λόγου του, να απομακρύνει τις πέτρες και να ξεριζώνει τα αγκάθια επικεντρώνοντας την προσοχή μας μόνο σ' εκείνον, τότε θα δούμε εκπληκτικά αποτελέσματα καρποφορίας στη ζωή μας. Ό,τι συμβαίνει στη φύση, συμβαίνει και στα πνευματικά πράγματα: όσο περισσότερο καλλιεργούμε το χωράφι της καρδιάς μας, τόσο πιο πλούσια γίνεται η ζωή μας με τον Χριστό.

Ένα μεγάλο παράδειγμα ακαλλιέργητης καρδιάς, γεμάτης πέτρες κι αγκάθια είναι η καρδιά του Λωτ. Η ζωή του ήταν γεμάτη λάθη κι αποτυχίες: Διαλέγει μια έκταση στην οποία αργότερα μπήκαν εχθροί και τον έπιασαν αιχμάλωτο. Ο Αβραάμ τον ελευθερώνει, κι εκείνος πάει κι εγκαθίσταται στα Σόδομα, χωρίς να εξετάσει την αμαρτία της πόλης εναντίον του αληθινού Θεού. Μετά την καταστροφή των Σοδόμων καταφεύγει στη Σηγώρ και κάνει με τις δυο του κόρες 2 γιους, που εξελίχθηκαν σε εχθρικούς λαούς εναντίον των απογόνων του Αβραάμ. Το αντίθετο είναι ο Αβραάμ. Μια διαρκώς καλλιεργούμενη καρδιά, όπου ο Λόγος του Θεού έβρισκε πάντοτε το κατάλληλο έδαφος. Αποτέλεσμα η σχέση του με τον Θεό διαρκώς να ενδυναμώνεται, έτσι που να ονομαστεί «Φίλος του Θεού», από τον οποίο ο Θεός δεν έκρυβε τα σχέδιά του (Γεν 18:17).

## ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Στο δύσκολο έργο του καθαρισμού του χωραφιού μας δεν είμαστε μόνοι. Το Άγιο Πνεύμα που ενοικεί μέσα μας, θα κάνει αυτό το έργο, αρκεί εμείς να παραδιδόμαστε διαρκώς διά της πίστεως στη δύναμή του.

\*\*\*\*

## 2. Στην Παραλία της μεγάλης Ψαριάς

Ανάγνωσμα: Ιωάννης 21:1-17

**Τ**ΗΝ εποχή που εξελίσσεται η ιστορία του αναγνώσματος μας, δηλ. λίγες μέρες μετά την Ανάσταση του Ιησού, μπορούμε να πούμε και να φανταστούμε ότι στην ομήγυρη των μαθητών επικρατούν διάφορα συναισθήματα. Αν σκεφτεί κανείς ότι πήγαν να τον συναντήσουν στο όρος των Ελαιών, όπως τους είχε πει ο Ιησούς, και μερικοί ακόμα αμφέβαλλαν για το αν είναι αληθινός ή όχι (Μτ 28:17), καταλαβαίνουμε ότι έπρεπε να έχει κάποιος μεγάλη αγάπη και πίστη για ν' αναγνωρίσει τον αναστημένο Κύριο. Αυτό ακριβώς έγινε κι όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στην παραλία εκείνο το πρωί, και οι μαθητές ήταν στο ψαροκάικο χωρίς να έχουν πιάσει τίποτε όλη τη νύχτα.

Λέγοντας ότι στην καρδιά των μαθητών θα 'πρεπε να επικρατούσαν διάφορα συναισθήματα, πρέπει να καταλάβουμε την όλη κατάσταση: Στο ανώγειο, λίγες μέρες πρωύτερα, διαπληκτιζονταν ποιος είναι ο μεγαλύτερος ανάμεσά τους, κι ο Κύριος τους έδειξε ποιος είναι ο μεγαλύτερος, καθώς γονάτισε και τους ένιψε τα πόδια. Τους είπε μάλιστα ότι μεγαλύτερος είναι εκείνος που υπηρετεί –άρα ο ίδιος, εν προκειμένω! Ο Πέτρος δεν ήθελε να του πλύνει ο Κύριος τα πόδια, και διαβεβαίωνε τους πάντες και τον ίδιο τον Κύριο ότι, κι αν όλοι οι άλλοι τον εγκατέλειπαν, εκείνος δεν θα τον άφηνε ποτέ. «Τα ίδια έλεγαν και οι άλλοι μαθητές» (Μκ 14:31). Στη διήγηση της σύλληψης του Κυρίου στη Γεθσημανή διαβάζουμε ότι τον εγκατέλειπαν όλοι κι εξαφανίστηκαν. Κατά συνέπεια, πρέπει όλοι να ήταν παγωμένοι, όταν έβλεπταν μπροστά τους αναστημένο εκείνον που είχαν όλοι εγκαταλείψει, και μάλιστα ο Πέτρος τον είχε αρνηθεί κι ο Θωμάς τον είχε αμφισβητήσει.

Πριν προχωρήσουμε, καλό θα είναι να κατανοήσουμε ότι ακόμη κι αν ως πιστοί έχουμε κάπου αρνηθεί ή αμφισβητήσει ή εγκαταλείψει τον Κύριο, εκείνος, αν το αναγνωρίσουμε, είναι πάντα έτοιμος να μας συναντήσει, να μας δεχτεί, να μας συγχωρήσει, να μας αποκαταστήσει, όπως τον Πέτρο, και να μας γεμίσει με τις ευλογίες του, όπως γέμισε τη βάρκα των μαθητών του με ψάρια. Ήταν η «Παραλία της μεγάλης Ψαριάς» και όχι μόνο επειδή έπιασαν πολλά ψάρια.

Τρία βασικά σημεία μπορούμε να δούμε εδώ σ' αυτή την παραλία: Την Αναζήτηση, τη Συζήτηση και τέλος την Επίδραση που είχε αυτό το περιστατικό στους μαθητές τότε –και σ' εμάς σήμερα.

### 1. Η Αναζήτηση

Το πρώτο που βλέπουμε στην ιστορία μας είναι ότι ακόμη κι αν τα έχουμε κάνει θάλασσα στη σχέση μας με τον Χριστό, ο Κύριος δεν παύει να μας αναζητεί. Αναζητεί ευκαιρίες να μας πλησιάσει εκεί που βρισκόμαστε, στην απογοήτευση της πτώσης μας, και να μας μιλήσει. Δεν μας καταδικάζει και δεν μας κρίνει αλλά μας πλησιάζει με αγάπη και κατανόηση. Στον Λόγο του διαβάζουμε ότι: «Όπως σπλαχνίζεται ο πατέρας τα παιδιά του, έτσι σπλαχνίζεται ο Κύριος εκείνους που τον σέβονται. Ξέρει αυτός από τι πλαστήκαμε, θυμάται πως είμαστε χώμα» (Ψλ 103:13-14). Ο Θεός μάς ξέρει, κι εξακολουθεί να μας δείχνει την αγάπη του με απώτερο σκοπό να αποκαταστήσει τη σχέση του μαζί μας. Ο διάβολος προσπαθεί με τις άγονες τύψεις του να μας αποκόψει και να καταστρέψει τη σχέση μας με τον Χριστό αλλά ο Κύριος κάνει το ακριβώς αντίθετο.

Στο δεύτερο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους (2:4) διαβάζουμε ότι η αγαθότητα του Θεού μάς οδηγεί σε μετάνοια. Αυτό θέλει να εκφράσει εδώ ο Κύριος με τη συμπεριφορά του: Θέλει να μαλακώσει την καρδιά μας και να μας κάνει να στραφούμε με μεγαλύτερη αγάπη προς αυτόν. Επομένως, όποια κι αν είναι η αποτυχία ή η πτώση μας, ο Κύριος επιδιώκει να την εξαλείψει. Η αγάπη του είναι τόσο μεγάλη και σταθερή, που αναζητεί ευκαιρίες για να μας γεμίσει με τις ευλογίες του και όχι «να μας την πει» ή να ξεσπάσει πάνω μας τον θυμό του. Αν, εξάλλου, ο Χριστός πέθανε για αμετανόητους αμαρτωλούς προκειμένου να τους δείξει την αγάπη του, πόσο μάλλον θα θέλει να δείξει την αγάπη του για τους δικούς του, που τον εμπιστεύονται και τον αγαπούν, και θέλουν να ξαναφτιάξουν τη σχέση τους μαζί του!

### 2. Η Συζήτηση

Αφού πια είχε συναναστραφεί με τους μαθητές του, ο Κύριος, αφού έφαγαν και τους έδειξε την καλή του διάθεση, την αγάπη του και τη θαυματουργή επέμβασή του γεμίζοντας τη βάρκα τους, ήρθε και η ώρα να έχει μια πολύ σοβαρή συζήτηση μαζί τους, και ειδικότερα με τον Πέτρο. Αυτός ήταν που πονούσε περισσότερο απ' όλους, που είχε και τη μεγαλύτερη πτώση στη ζωή του, καθώς είχε αρνηθεί τον Κύριο. Σίγουρα το τρακ του θα ήταν μεγάλο, και σίγουρα θα αμφέβαλλε αν ο Κύριος θα τον ξαναδεχόταν πίσω ή αν θα ήταν ψυχρός μαζί του.

Το πρώτο που παρατηρούμε είναι ότι εδώ (εδ. 15) ο Κύριος δεν κάλεσε τον Πέτρο με το όνομά του «Σίμων» αλλά «Σίμων, γιε του Ιωνά». Πολύ επίσημο, θα 'λεγε κανείς. Ήταν, ωστόσο, το όνομα που είχε ο Πέτρος πριν τον καλέσει ο Κύριος για μαθητή του, και στη συνέχεια τον ονόμασε «Πέτρο». Είναι γνωστό ότι στην κουλτούρα της Παλαιάς Διαθήκης,

όποιος προσλάμβανε κάποιον στη δούλεψή του, του άλλαζε και το όνομα (π.χ. Άβραμ → Αβραάμ· Σάρα → Σάρρα (Ηγεμόνισα)· Ιακώβ → Ισραήλ· Βεν-ονί (υιός οδύνης) → Βενιαμίν (υιός δεξιάς) κλπ. κλπ. Ο Κύριος το κάνει εδώ τρεις φορές αυτό, καθώς η συμπεριφορά του Πέτρου θυμίζει τον παλιό του εαυτό. Θέλει να του δείξει, θα λέγαμε, και τη σοβαρότητα αυτού που θέλει να του πει. Με το ίδιο επίσημο όνομα «Σίμων, γιε του Ιωνά» τον προσφώνησε κι όταν ο Πέτρος του είπε πως είναι ο Υιός του Θεού, ο Μεσσίας, κι ο Κύριος του έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας (Μτ 16:17).

Στο εδ. 15, λοιπόν, ο Κύριος ρωτάει τον Πέτρο για μια πρώτη φορά: «ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων;» Η ερώτηση, όπως είναι στο κείμενο, μπερδεύει και μπορεί να μεταφραστεί ή μ' αγαπάς «περισσότερο απ' αυτά εδώ τα ψάρια» ή «περισσότερο από αυτούς τους μαθητές» ή «περισσότερο απ' ό,τι αυτοί εδώ οι μαθητές». Μάλλον το τρίτο είναι αυτό που ταιριάζει στην όλη συνάφεια. Κι αυτό, επειδή λίγες μέρες πριν, ο Πέτρος είχε καυχηθεί στον Χριστό μπροστά σε όλους ότι «Κι αν όλοι χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ' εσένα, εγώ ποτέ δεν θα τη χάσω» (Μτ 26:33). Ήταν μια πεποίθηση στον εαυτό του, αυτό που ο Παύλος ονομάζει *ἐν σαρκὶ πεποιθότες* (Φιλ 3:3). Μια έπαρση που συνδυάζεται με τη σύγκριση με τους άλλους, και η οποία ήταν αδικαιολόγητη κι απρόκλητη.

Ο Κύριος τον ρωτάει «ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων;» κι ο Πέτρος απαντάει: «ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Το πρώτο που παρατηρούμε είναι ότι δεν επαναλαμβάνει τη φρ. «παραπάνω απ' αυτούς εδώ», δηλ. τους άλλους μαθητές. Είχε καταλάβει το μεγάλο του λάθος να υποτιμήσει τους άλλους. Το δεύτερο που παρατηρούμε είναι το ρήμα που χρησιμοποιεί στην απάντησή του. Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο «αγαπῶ» και στο «φιλῶ». Το «φιλῶ» θεωρείται κατώτερο επίπεδο από το «αγαπῶ». «Αγαπῶ» σημαίνει την υπέρτατη εκδήλωση προσφοράς με θυσία. Τέτοια αγάπη έδειξε ο Χριστός στον σταυρό. Και ο ίδιος είπε ότι «Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη, από κείνον που θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των φίλων του» (Ιω 15:13), δηλαδή από την αγάπη του ίδιου του Χριστού. Ο Πέτρος εδώ, όπως χαμηλώνει τον εγωισμό του, χαμηλώνει και τον πήχη της «αγάπης του» και λέει «φιλῶ». Ο Κύριος τον ξαναρωτάει *δεύτερη* φορά «Μ' αγαπάς Σίμων;» Κι εκείνος απαντάει πάλι με το ίδιο ρήμα: «Ναι, Κύριε, το ξέρεις ότι φιλῶ σε». Την *τρίτη* φορά, ωστόσο, που τον ρωτάει ο Κύριος, χρησιμοποιεί κι εκείνος το ρήμα του Πέτρου: «Σίμων Ιωνά, φιλείς με;» Τώρα που ο Πέτρος επιμένει στο χαμηλότερο επίπεδο, κατεβάζει και ο Κύριος το ρήμα: «φιλείς με;» Ο Πέτρος λυπήθηκε που ο Κύριος τον ρώτησε για τρίτη φορά – ίσως θυμήθηκε την τριπλή του άρνηση... Τώρα ο Κύριος ξέρει πως ο Πέτρος απλώς «φιλεί» τον δάσκαλό του. Αποδέχεται την ταπείνωση του Πέτρου και αποδέχεται κι αυτό που μπορεί να κάνει ο Πέτρος γι' αυτόν και την εκκλησία του. Τώρα ο Πέτρος δεν ξέρει καλύτερα από τον Ιησού, όπως στο ανώγειο. Βλέπουμε, όμως, ότι η αποστολή δεν υποβιβάζεται. Ως το τέλος είναι: «Βόσκει τα αρνιά μου – Ποίμαινε τα πρόβάτά μου – Βόσκει τα πρόβάτά μου». Ο Κύριος εμπιστεύεται τον μαθητή του με το μέτρο της αγάπης που ταπεινά αναγνωρίζει ο τελευταίος. Και επιβεβαιώνει τρεις φορές την αποστολή που του αναθέτει.

### 3. Η Επίδραση

Τι επίδραση είχε αυτό το περιστατικό για τους άλλους έξι μαθητές, που λίγο πριν έτρωγαν μαζί με τον Κύριο; Το ίδιο με αυτό που σήμαινε για τον Πέτρο: Αν ο Κύριος ευλόγησε, αποδέχτηκε, συγχώρησε κι αποκατέστησε τον Πέτρο μετά από τις ειλικρινείς διαβεβαιώσεις του για την αφοσίωσή του προς αυτόν, τότε ο Ιησούς θα έκανε το ίδιο και γι' αυτούς, που στη Γεθσημανή τον είχαν όλοι εγκαταλείψει.

Τι σημαίνει αυτό το γεγονός για μας σήμερα; Σημαίνει ότι ανεξάρτητα πόσο μεγάλη είναι η αποτυχία μας, πόσο μεγάλη είναι η αμαρτία μας, ανεξάρτητα πόση δημοσιότητα πήρε και πόση ντροπή και άγχος μάς δημιούργησε, ανεξάρτητα πόσο πολύ αρνηθήκαμε μ' αυτήν τον Χριστό, αν αναγνωρίσουμε την πτώση μας και κλάσουμε γι' αυτήν, ο Κύριος είναι πρόθυμος και εμάς να μας ευλογήσει, να μας συγχωρήσει, να μας δεχτεί και να μας αποκαταστήσει, όπως ακριβώς έκανε με τον Πέτρο. Απ' την άλλη μεριά, το περιστατικό αυτό είναι κι ένα μεγάλο μάθημα για μας: ας μην καταδικάζουμε εσαεί κάποιον αδελφό μας που κάτι μας έχει κάνει στο παρελθόν ή έχει προκαλέσει την εκκλησία του Χριστού. Ας τον πλησιάσουμε, ας τον συζητήσουμε, ας προσπαθήσουμε να δούμε τι θέση έχει πάρει μπροστά στον Θεό. Μήπως έχει μετανοήσει κι εμείς εξακολουθούμε να τον έχουμε καταδικασμένο; Τότε η αμαρτία είναι δική μας. Ας τον βοηθήσουμε να πλησιάσει τον Χριστό και να ζητήσει το έλεός του και ν' αποκαταστήσει τις σχέσεις του μαζί του και με τους αδελφούς που έβλαψε, και τότε θα μπορέσουμε να πορευτούμε πάλι μαζί. Ο Κύριος, μετά που τελείωσε τη συζήτηση με τον Πέτρο, του είπε: «Ακολουθεί με...» Μπορούμε συγχωρημένοι και συμφιλιωμένοι να πάμε πάλι μαζί.

### ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Το περιστατικό μας άρχισε με μια μεγάλη ψαριά που έπιασε ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές –153 ψάρια. Πολλοί εξηγούν ότι τόσα ήταν εκείνη την εποχή τα γνωστά έθνη της γης κι ο Κύριος έστειλε προφητικά τους μαθητές του με τον παραστατικό τρόπο εκείνης της ψαριάς να τα «ψαρέψουν» για τη βασιλεία του –κάτι που έγινε την Πεντηκοστή.

Την ίδια στιγμή, ωστόσο, έλαβε χώρα και μια άλλη μεγάλη ψαριά: Ο Μεγάλος Ψαράς ήταν ο Κύριος, κι ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές ήταν τα ψάρια που έπιασε. Εκείνος ο Ψαράς, που αγαπούσε τους μαθητές του, κι αγαπάει κι εμάς σήμερα, δεν απέτυχε στην ψαριά του. Έπιασε ο ίδιος με την αγάπη του επτά μεγάλα ψάρια –με μεγαλύτερο τον Πέτρο– που όλοι μαζί θα σέκονταν την ημέρα της Πεντηκοστής μπροστά στα έθνη και τους Ιουδαίους και θα άπλωναν το δίχτυ του Ευαγγελίου, όπως κι έγινε. Αυτή ήταν και η πραγματική, μεγάλη ψαριά.

\*\*\*\*

### 3. Στην Παραλία της ήρεμης Συνείδησης

Ανάγνωσμα: Πράξεις 20:13-27

**Η** σημερινή παραλία που θα δούμε, δεν είναι στη Λίμνη της Γαλιλαίας αλλά σε μια άλλη παραλία, της Μιλήτου. Η Μίλητος ήταν αρχαία ελληνική πόλη της Ιωνίας χτισμένη στις δυτικές ακτές της Μικράς Ασίας και την κατοικούσαν κατά την παράδοση έποικοι από τη Μινωική Κρήτη (βρίσκεται στη σημερινή Επαρχία Αϊδινίου της Τουρκίας), κοντά στις εκβολές του Μαιάνδρου ποταμού. Σ' εμάς είναι γνωστή από τον Θαλή τον Μιλήσιο, έναν από τους 7 σοφούς της αρχαιότητας. Η Μίλητος απείχε από την Έφεσο (που ήταν βόρεια) περί τα 70 χλμ. και χρειάζονταν τέσσερις μέρες οδοιπορία για να έρθει κανείς από κει στην πόλη. Άρα ο Παύλος, που περίμενε να αποπλεύσει το καράβι του για στην Τύρο (Φοινίκη) κι από κει να πάει στην Ιερουσαλήμ (κεφ. 21), περίμενε αυτό το διάστημα τους πρεσβυτέρους της Εφέσου για να τους συναντήσει εκεί στη Μίλητο. Ο Λουκάς μας δίνει την εξήγηση ότι ο Παύλος βιαζόταν να βρίσκεται στην Ιερουσαλήμ πριν την Πεντηκοστή, και ήθελε να κερδίσει χρόνο παρακάμπτοντας την Έφεσο. Η διαδρομή: Μίλητος-Κως-Ρόδος-Πάταρα-Τύρος-Καισάρεια-Ιεροσόλυμα (Τέλος του 3ου Ιεραπ. Ταξιδιού).

Έτσι, οι πρεσβύτεροι της Εφέσου μαζί με τους πιστούς της Μιλήτου, προτού ξεπροβοδίσουν τον Παύλο στο λιμάνι, αφιέρωσαν μαζί του χρόνο για τα τελευταία αποχαιρετιστήρια λόγια. Φανταζόμαστε πως η παραλία αυτή της Μιλήτου ήταν ένας μελαγχολικός τόπος, καθώς δεν θα ξανάβλεπαν τον μεγάλο απόστολο. Παράλληλα, όμως, ήταν κι ένας τόπος όπου ο Παύλος, όπως θα δούμε, έκανε μια από τις πιο βαρυσήμαντες δηλώσεις της διακονίας του, καθώς έβλεπε το τέλος του να πλησιάζει, και τον «δρόμο του» να τελειώνει.

Έτσι, τα λόγια, που απηύθυνε στους αδελφούς της Μιλήτου και της Εφέσου, φανερώνουν την ψυχική του κατάσταση, καθώς είχε μπροστά του τους ανθρώπους που θα συνέχιζαν το έργο του στην περιοχή, και είχε μεγάλη ευθύνη απέναντί τους. Τους εξηγεί, λοιπόν, ότι φεύγει με ήρεμη τη συνείδησή του, χωρίς να τον βασανίζουν τύψεις, και μπορούμε στη μελέτη μας να διακρίνουμε τους λόγους γι' αυτή του τη στάση. Τέλος, θα δούμε πώς μπορούμε κι εμείς ως πιστοί να ζήσουμε μια ζωή χωρίς τύψεις, με ήρεμη συνείδηση. Γι' αυτό και ονομάσαμε την παραλία αυτή της Μιλήτου «Παραλία της ήρεμης Συνείδησης».

Δεν είναι ανακρίβεια να πούμε ότι όλους μας μας απασχολούν εκκρεμότητες του παρελθόντος. Όλοι μας θα θέλαμε να αλλάξουμε πράγματα που κάναμε στραβά ή που παραλείψαμε να κάνουμε, και να διορθώσουμε το παρελθόν. Όσο, βέβαια, κι αν προσπαθούμε να αλλάξουμε το παρελθόν, αυτό δεν αλλάζει. Αλλάζει, όμως, το παρόν και κατά συνέπεια μπορεί ν' αλλάξει και το μέλλον. Αν θέλουμε μια ζωή χωρίς τύψεις, αυτό προϋποθέτει μια ήρεμη συνείδηση, όπως του Παύλου, εκεί στην παραλία της Μιλήτου.

Ο Παύλος δεν ισχυρίστηκε ποτέ πως ήταν τέλειος. Τον έτρωγαν οι ενοχές, γιατί είχε καταδιώξει την εκκλησία του Χριστού και πίστευε πως δεν ήταν άγιος να ονομάζεται «απόστολος». Αυτό ήταν το παρελθόν του. Πώς όμως μπορούσε να συνεχίζει ως απόστολος; Τι ήταν εκείνο που αλάφρωνε τη συνείδησή του; ήταν η Χάρη του Θεού. Είχε μετανοήσει ειλικρινά, είχε καταδικάσει το παρελθόν του, και η χάρη του Θεού τον είχε δεχτεί. Έτσι, συνέχιζε ώσπου «να τελειώσει τον δρόμον του μετά χαράς» και με ήρεμη την καρδιά του απέναντι στον Θεό. Το συμπέρασμα είναι ότι μπορούμε σήμερα κι εμείς να ζήσουμε από δω και πέρα μια ζωή χωρίς τύψεις, καθώς ζούμε και υπηρετούμε τον Χριστό με οποιονδήποτε τρόπο.

Το ερώτημα σήμερα είναι πώς γίνεται πρακτικά να ακολουθήσω κι εγώ τον ίδιο δρόμο και να ζήσω με την ήρεμη συνείδηση του Παύλου; Στην ομιλία του Παύλου στη Μίλητο, διακρίνουμε τρεις τρόπους:

#### 1. Η σωστή Συμπεριφορά (εδ. 20:17-21).

Μας κάνει εντύπωση η πολυμής φράση του αποστόλου: «Εσείς οι ίδιοι ξέρετε πώς συμπεριφέρθηκα απέναντί σας όλον τον καιρό...» (εδ. 18). Πόσον καιρό; 3 χρόνια και 3 μήνες. Κάθε μέρα κάνουμε μύριες όσες επιλογές. Κάποιες απ' αυτές έχουν να κάνουν με το πώς θα σταθούμε ενώπιον του Κυρίου και κάποιες θα επηρεάσουν και τους άλλους αδελφούς. Πρόκειται για μια θεϊκή «διαφάνεια» της ζωής μας. Και κάθε που βρισκόμαστε μπροστά σ' αυτές τις αποφάσεις είναι ανάγκη να θυμόμαστε τη φράση του Παύλου: «οι αδελφοί ξέρουν τη συμπεριφορά μας». Πέρα από τον Θεό, η εκκλησία βλέπει όλους μας «πώς συμπεριφερόμαστε» απέναντι όλων.

Πέντε είναι τα στοιχεία της «σωστής συμπεριφοράς» για την οποία μιλάει ο Παύλος: 1) Όταν δεν έχουμε τίποτε να κρύψουμε (εδ. 18). 2) Όταν ζούμε σαν δούλοι του Χριστού (εδ. 19). 3) Όταν ζούμε με ταπεινότητα και συμπόνοια για τους άλλους (εδ. 19). 4) Όταν ενθαρρύνουμε τους άλλους και τους βοηθούμε να αυξηθούν στη πίστη (εδ. 20). 5) Όταν

μεταδίδουμε καθαρό κι ανόθευτο το μήνυμα του ευαγγελίου (εδ. 21). Θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για μια λίστα κανόνων στη χριστιανική ζωή. Όμως όχι! Οπωσδήποτε ο Θεός μάς δίνει τις εντολές του να ζήσουμε μ' αυτές, αλλά θα τις βιώσουμε με επιτυχία μόνο διά της πίστεως. Στην Καινή Διαθήκη, εκεί που δεν κυριαρχεί ο νόμος αλλά η Χάρη, καλούμαστε να ζήσουμε τη ζωή και τις εντολές του Χριστού, διά της πίστεως και με την καθοδήγηση του Πνεύματος. Επομένως ζωή με ήρεμη συνείδηση επιτυγχάνεται πρώτα απ' όλα με «στοχοπροσήλωση» να τιμάμε τον Θεό με τη διαγωγή μας, και να εμπιστευόμαστε τη δύναμή του διά του Πνεύματος γι' αυτόν τον σκοπό. Ένας άλλος τρόπος να ζήσουμε με ήρεμη συνείδηση, σαν τον Παύλο, είναι:

## 2. Η αφιερωμένη Ζωή (20:22-24).

Ο Παύλος είχε αφιερώσει τη ζωή του στον Χριστό. Συχνά εμείς μένουμε στο να ζούμε («όπως μπορούμε τελοσπάντων») για τον Χριστό. Εδώ βλέπουμε ένα ακόμα βήμα: το βήμα της αφιέρωσης στον Χριστό. Αυτό σημαίνει τέτοια παράδοση στον Χριστό, που να βλέπουμε τον εαυτό μας να κάνει πράγματα που δεν τα χωράει το μυαλό μας και να τα κάνουμε για χάρη του Χριστού. Ο Παύλος πήγαινε στην Ιερουσαλήμ, εκεί που ήξερε ότι οι Ιουδαίοι τον ήθελαν νεκρό, κι όμως πήγαινε. Αγόταν από το Πνεύμα. Ήταν *δεδεμένος τῷ Πνεύματι* και πήγαινε κάπου που κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα το διανοείτο! Αυτό σημαίνει «αφιέρωση».

Η χριστιανική ιστορία έχει να επιδείξει χιλιάδες κι εκατομμύρια ζωές που θυσιάστηκαν για τον Χριστό, επειδή είχαν αφιερωθεί στον Χριστό. Χιλιάδες κι εκατομμύρια ιεραπόστολοι, ποιμένες, εργάτες του ευαγγελίου, που δεν υπολόγισαν κανέναν «προγραμματισμό», καμιά εξασφάλιση, απλά επειδή ήταν «δεδεμένοι τῷ Πνεύματι».

Κανένας απ' όλους αυτούς δεν έχει τύψεις συνειδήσεως που δεσμεύτηκε από το Πνεύμα του Θεού. Υπάρχουν πράγματα για τα οποία μετανιώνουμε στη ζωή μας. Αυτά, όμως, για τα οποία δεν θα μετανιώσουμε ποτέ, είναι οι ώρες που ξοδέψαμε για την οικογένειά μας ή για την εκκλησία μας, οι ώρες που ξοδέψαμε στην προσευχή και στη μελέτη του Λόγου του Θεού, οι ώρες που ξοδέψαμε στην υπηρεσία των άλλων, καθώς συμπαρασταθήκαμε στις ανάγκες τους, για οτιδήποτε μας έφερε πιο κοντά στον Θεό και στην εξυπηρέτηση των σχεδίων του.

Το λέω στους νέους: Πάρτε όσα πτυχία κι όσα μεταπτυχιακά και διδακτορικά θέλετε και μπορείτε. Όλα είναι καλά και τα χρειαζόμαστε. Μπορεί για κάτι απ' αυτά να μετανιώσετε. Για ένα δεν θα μετανιώσετε ποτέ: για τις ώρες που δώσατε στη διακονία του Χριστού. Κάποιος έλεγε ότι «όταν αυτή η ζωή μας τελειώσει, το μόνο που θα αξίζει θα είναι η αγάπη που δείξαμε στον Θεό και στους αδελφούς μας που εκείνος έβαλε στον δρόμο μας». Για τον Παύλο τίποτα δεν είχε μεγαλύτερη αξία από του να τελειώσει τον δρόμο του με χαρά, δηλαδή να ολοκληρώσει την αποστολή του με χαρά. Κι αυτή είναι και η δική μας αποστολή σήμερα. Να δώσουμε τη μαρτυρία μας για τον Χριστό και να ολοκληρώσουμε με χαρά τη διακονία μας. Τέλος, ένας τρίτος τρόπος να ζήσουμε έχοντας την ήρεμη συνείδηση του Παύλου, είναι:

## 3. Ζωή χωρίς Τύψεις (20:25-27).

Στα εδάφια αυτά ο Παύλος λέει την τελευταία ξεκάθαρη κουβέντα του: «φεύγω ήσυχος». Ό,τι είχα να σας πω, σας το είπα. Φεύγω με ήσυχη τη συνείδησή μου. Και αυτή η ζωή η απαλλαγμένη από τύψεις είναι το τρίτο στοιχείο που δημιουργεί την ήρεμη συνείδηση στον πιστό.

Κάποιος έλεγε ότι «η καθαρή συνείδηση είναι αποτέλεσμα φτωχής μνήμης». Πράγματι, αυτό ισχύει σήμερα έξω, στον κόσμο. Δείτε τους πολιτικούς: έχουν κάνει τα μύρια όσα, είναι υπεύθυνοι για τόσα και τόσα αρνητικά στον δημόσιο βίο, κι όμως βγαίνουν και μιλούν σαν να είναι άγιοι και έρχονται για πρώτη φορά να κυβερνήσουν. Έχουν φτωχή μνήμη.

Εδώ, όμως, δεν συμβαίνει το ίδιο. Ο Παύλος ήταν πιστός στην εκτέλεση της αποστολής του. Γι' αυτό και δεν είχε τύψεις να τον βασανίζουν. Σίγουρα δεν ήταν τέλειος και είχε πολλά να καταμαρτυρήσει στον εαυτό του, τα λάθη του, όμως, τον έκαναν καλύτερο. Δεν έμενε σ' αυτά, να πάθει κατάθλιψη, αλλά τους επέτρεπε να τον κάνουν καλύτερο δούλο του Χριστού, γιατί μάθαινε να μεταδίδει την αγάπη του Θεού πιο αποτελεσματικά.

Πού μας έχει καλέσει εμάς ο Θεός; τι βάρος έχει βάλει στην καρδιά μας; τι χάρισμα έχει δώσει στον καθένα μας; Σίγουρα πρέπει να συνυπολογίσουμε (1) τη σωστή συμπεριφορά και (2) την αφιερωμένη ζωή στον Θεό και στους σκοπούς του, που προαναφέραμε. Αν δεν τιμάμε τον Θεό με τη σωστή συμπεριφορά μας κι αν η ζωή μας δεν είναι πλήρως αφιερωμένη σ' αυτόν και αγόμενη από το Πνεύμα του, δεν υπάρχει καθαρή συνείδηση.

Οι παλιές αμαρτίες για τις οποίες έχουμε μετανοήσει εξακολουθούν να σκιάζουν τη ζωή μας –ώσπου να καταλάβουμε πως η Χάρη του Θεού έχει τη δύναμη να μας πάρει οποιοδήποτε συναίσθημα ενοχής κι οποιοδήποτε βάρος από τη συνείδησή μας. Κι αυτή η κατανόηση έρχεται όταν παραδοθούμε πλήρως με αγάπη και υπακοή σ' αυτόν.

Αν πραγματικά θέλουμε να ζούμε χωρίς τύψεις ενώπιον του Κυρίου, είναι ανάγκη να ζητούμε απ' αυτόν να μας δίνει τη δύναμη κάθε μέρα να ζούμε με σωστή συμπεριφορά ενώπιόν του και με απόλυτη αφιέρωση. Και τότε θα έχουμε και καθαρή τη συνείδησή μας απέναντί του.

Τα αποτελέσματα θα τα φέρει εκείνος. Δικιά μας δουλειά είναι να τον πλησιάζουμε κάθε μέρα όλο και περισσότερο και να είμαστε πιστοί στην αποστολή μας.

\*\*\*\*



## 4. Στην Παραλία της Ασφάλειας

Ανάγνωσμα: Πράξεις 28:1-6

**Σ**ΗΜΕΡΑ η «βόλτα» μας θα μας φέρει σε μια ακόμα πιο απομακρυσμένη παραλία της Κεντρικής Μεσογείου, αυτήν της Μελίτης ή Μάλτας, όπου κατέληξε ναυαγισμένο το καράβι των κρατουμένων, το οποίο μετέφερε και τον Παύλο στη Ρώμη για να δικαστεί ενώπιον του αυτοκράτορα, όπως το είχε ζητήσει ως ρωμαίος πολίτης. Και επειδή η παραλία αυτή υποδέχτηκε σώους και αβλαβείς όλους τους ναυαγούς, είπαμε να την ονομάσουμε «Παραλία της Ασφάλειας». Στο προηγούμενο κεφάλαιο των Πράξεων (το 27<sup>ο</sup>) ο Λουκάς, που ταξίδευε μαζί με τον Παύλο, μας δίνει μια πλήρη περιγραφή της ταλαιπωρίας που πέρασαν μαζί με τους κρατουμένους, ώσπου να καταλήξουν όλοι ζωντανοί στην παραλία της νήσου Μελίτη. Πολλοί εξηγούν ότι πρόκειται για τη νήσο Μάλτα αν και υπάρχουν αμφιβολίες. Με την έναρξη του 28<sup>ου</sup> κεφαλαίου ο Λουκάς μας διηγείται πώς οι ντόπιοι κάτοικοι του νησιού καλοδέχτηκαν τους ναυαγούς, με την εξέλιξη που θα δούμε στη συνέχεια, καθώς όλη αυτή η περιγραφή μάς δίνει ένα βασικό μήνυμα: «Ο Θεός θα κάνει για μας τα πάντα, αν εμείς του παραχωρήσουμε τα πάντα». Τα μηνύματα της σημερινής Παραλίας είναι:

### 1. Να πιστέψουμε πως ο Θεός κρατάει τις υποσχέσεις του.

Λίγες ώρες πρωύτερα ο Θεός είχε υποσχεθεί στον Παύλο ότι έπρεπε να πάει στη Ρώμη και ν' απολογηθεί στον αυτοκράτορα. Επιπρόσθετα, ο Παύλος είχε υποσχεθεί στους συγκρατούμενους του ότι κανένας απ' αυτούς ή από το πλήρωμα δεν θα πάθαινε το παραμικρό. Το πλοίο καταστράφηκε αλλά όλοι σώθηκαν στην Παραλία της Ασφάλειας. Η Μάλτα ήταν παραλία ασφάλειας όχι μόνο επειδή είχαν σωθεί από τη φουρτούνα οι ναυαγοί αλλά κι επειδή το νησί ανήκε στην επικράτεια της Ρώμης, κι επομένως κάτω από την προστασία της δεν κινδύνευε από κανένα κατακτητή. Το όνομα «Μάλτα» σημαίνει «καταφύγιο που ρέει μέλι». Και η παραλία όπου σώθηκαν οι ναυαγοί φέρει σήμερα την ονομασία «Κόλπος του Αγ. Παύλου». Το συγκεκριμένο νησί έχει μήκος 27,5 χλμ. και πλάτος 15,5 περίπου. Έτσι, είναι εκπληκτικό πώς ο Θεός έσπρωξε μέσα στην πρόνοιά του το ταλαιπωρημένο καράβι σ' αυτή τη στενή λωρίδα γης στη μέση της Μεσογείου. Ήταν επειδή είχε υποσχεθεί στον Παύλο ότι απ' αυτούς τους 276 δεν θα χαθεί κανένας (Πραξ 27:23-26). Αν πιστεύουμε στις υποσχέσεις του Θεού, ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες, ο Θεός θα κάνει για μας τα πάντα, αν εμείς του παραχωρήσουμε τα πάντα.

### 2. Η ασυνήθιστη φιλοξενία.

Στον ημίαιμο κόσμο εκείνων των περιοχών, η καλοσύνη και τα φιλόξενα αισθήματα ήταν κάτι που αμέσως ξεχώριζαν όπου υπήρχαν. Στο εδ. 2 διαβάζουμε ότι «οι ιθαγενείς μάς δέχτηκαν πολύ φιλικά». Το κείμενο διαβάζει: *οἱ δὲ βάρβαροι παρέϊχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν*. Οι ντόπιοι κάτοικοι ονομάζονται εδώ «βάρβαροι». Για τον ελληνικής καταγωγής Λουκά, και γενικά για τους Έλληνες, οι ξένοι που μιλούσαν πολλές φορές ακατάληπτη γλώσσα, ονομάζονταν βάρβαροι από τον ήχο της ξένης γλώσσας σαν «μπαρ-μπαρ». Ο Λουκάς θεωρεί τη φιλοξενία που τους πρόσφεραν *οὐ τυχοῦσαν*, επειδή κανονικά οι ιθαγενείς αιχμαλύνιζαν ή θανάτωναν τους ναυαγούς που ξεβράζονταν στο νησί τους. Ήταν άλλη μια ενέργεια του Θεού για τους δούλους του, που του ήταν αφιερωμένοι.

### 3. Ο Παύλος και οι Άλλοι.

Στο 3<sup>ο</sup> εδάφιο διαβάζουμε ότι ο Παύλος πρωτοστατούσε στο άναμμα μιας μεγάλης φωτιάς για να ζεσταθούν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που τουρτούριζαν από το κρύο. Ο Παύλος ποτέ δεν θεώρησε τον εαυτό του κάτι ξεχωριστό ή παραπάνω από τους άλλους. Στο Πράξεις 20:34, στην περασμένη μας Βιβλική Μελέτη είδαμε πως ο ίδιος λέει στους πρεσβυτέρους της Εφέσου, εκεί στην παραλία της Μιλήτου, ότι «εσείς οι ίδιοι ξέρετε ότι για τις ανάγκες τις δικές μου και των συνοδών μου δούλεψαν αυτά εδώ τα χέρια». Φρόντιζε τους συνοδούς του – δεν τον φρόντιζαν οι συνοδοί του. Πρέπει κάποτε να καταλάβουμε ότι σωθήκαμε με σκοπό τη διακονία. Ο ίδιος ο Χριστός ήρθε «ως ο υπηρετών» μέχρι το σημείο της θυσίας. Αν δώσουμε τα πάντα στον Χριστό, ακόμα και τον χρόνο μας και ό,τι εκείνος μας έχει δώσει, τότε κι εκείνος θα δώσει τα πάντα για μας.

### 4. Η Αντίδραση.

Κάποιος ποιμένας εκκλησίας έλεγε κάποτε ότι «ο κύριος λόγος που πολλοί χριστιανοί ξαναγυρίζουν στον κόσμο, είναι επειδή κάποιοι τούς κήρυξαν λάθος το ευαγγέλιο, και τους είπαν ότι όλα θα πήγαιναν καλά αν είχαν πίστη στον Χριστό, χωρίς κανένα πρόβλημα». Έτσι, όταν ήρθαν οι πρώτες αναποδιές γύρισαν πίσω. Ο Παύλος και οι άλλοι απόστολοι ποτέ δεν κήρυξαν ένα τέτοιο ευαγγέλιο. Ο Παύλος και ο Λουκάς είχαν σωθεί και θα μπορούσαν να είχαν πιστέψει ότι όλα τα δυσάρεστα είχαν τελειώσει. Όμως, ο σατανάς παραμόνευε, και τον Παύλο τον δάγκωσε μια οχιά καθώς ανακάτευε τα φρύγανα στη φωτιά. Ο Πέτρος κάπου λέει πως ο διάβολος τριγυρίζει να αρπάξει κάποιον, σαν ένα ύπουλο λιοντάρι (Α΄ Πε 5:8). Έτσι κι εδώ άρχισε η αμφισβήτηση του κόσμου: «Αυτός δεν πρέπει να είναι καλός άνθρωπος. Γλίτωσε από τη θάλασσα (κι εδώ εννοούσαν τον Ποσειδώνα) κι έπεσε στη θεία Δίκη, εννοώντας τη Νέμεση. Κατά την ελληνική μυθολογία, η Νέμεσις, κόρη του Δία, βρισκόταν πίσω απ' όλες τις περιστάσεις, και έργο της ήταν να αποδίδει τη θεία δικαιοσύνη. Οι άνθρωποι ανέκαθεν είχαν διαμορφώσει αντίληψη δικαιοσύνης για τις μεταξύ τους σχέσεις. Έτοιμοι να κρίνουν και να κατακρίνουν, αποδίδοντας οι ίδιοι δικαιοσύνη αλλά και απαιτώντας και διεκδικώντας τη δικαιοσύνη (=εκδίκηση). Το βλέπουμε τόσο στην απορία των μαθητών του Ιησού («Κύριε αυτός αμάρτησε ή οι γονείς του;» - Δεν μπορεί κάτι θα έκανε) όσο και στην κατάκριση της επ' αυτοφώρω συλληφθείσας να μοιχεύεται. Αλλά και γενικά ο άνθρωπος διψάει για απόδοση δικαιοσύνης. Η φύση του τον οδηγεί να απαιτεί δικαιοσύνη, και πάντοτε για τους άλλους! Θυμόμαστε τον Αίσιωπο που έλεγε «έκαστος των ανθρώπων δύο πήρας φέρει». Ένα σακούλι (πήρα) μπροστά του με τα κρίματα των άλλων και ένα πίσω του με τα δικά του. Ενώ οι άνθρωποι εκεί στη Μελίτη μιλούσαν για θεία δικαιοσύνη, ο Θεός μέσω του Παύλου τους μίλησε για το θείο έλεος. Ο Παύλος δεν έπαθε τίποτε αλλά θεράπευσε κι όλο το νησί.

### 5. Τίναξε τα προβλήματα από πάνω σου.

Το περιστατικό με την οχιά που δάγκωσε τον Παύλο αλλά εκείνος την τίναξε μέσα στη φωτιά, μας θυμίζει πολλές διαβεβαιώσεις του Λόγου του Θεού στους πιστούς. Στον Ψαλμό 91:13 διαβάζουμε «Θα περπατάς απάνω σε λιοντάρια και σε φίδια...» Και ο Χριστός επαναλαμβάνει την υπόσχεση στο Λουκάς 10:19: «Σας δίνω εξουσία να πατάτε πάνω σε φίδια και σκορπιούς, και να κυριαρχείτε πάνω σ' όλη τη δύναμη του εχθρού...» Τέλος, ο Παύλος στον χαιρετισμό του στους πιστούς της Ρώμης γράφει: «Ο Θεός της ειρήνης πολύ σύντομα θα συντρίψει τον σατανά και θα τον υποτάξει σ' εσάς» (Ρωμ 16:20). Μπορούμε ν' αποτινάξουμε τα προβλήματα από πάνω μας, όπως τίναξε ο Παύλος το φίδι στη φωτιά; Αυτό είναι μια καλή μαρτυρία προς τους έξω, όπως τότε στους κατοίκους της Μελίτης και στους συγκρατούμενους του Παύλου. Ο Θεός είναι έτοιμος να κάνει τα πάντα αν του παραχωρήσουμε τα πάντα. Τέλος, ένα τελευταίο μάθημα που παίρνουμε από αυτή την Παραλία της Ασφάλειας είναι:

### 6. Μην παίρνεις στα σοβαρά τη γνώμη του κόσμου.

Στο εδάφιο 6 βλέπουμε ανάγλυφη την ευμεταβλητότητα του κόσμου γύρω μας: «Αυτοί περίμεναν ότι ο Παύλος θα πρηζόταν ή ότι θα 'πεφτε ξαφνικά κάτω νεκρός. Περίμεναν πολλή ώρα και, βλέποντας ότι τίποτε κακό δεν του συνέβαινε, άλλαξαν στάση και έλεγαν ότι είναι θεός». Μπορούμε να φανταστούμε την εικόνα: Ο Παύλος τινάζει στη φωτιά την οχιά και συνεχίζει να κουβαλάει φρύγανα ή ενδεχομένως να είχε ανοίξει και καμιά συζήτηση γύρω από τη φωτιά. Όλοι γύρω του να περιμένουν κάτι να πάθει, κι εκείνος ατάραχος να συνεχίζει τη δουλειά του. Ίσως και να τους ρωτούσε παραξενεμένος «τι τρέχει;» Σ' εκείνα τα μέρη, το δηλητήριο της οχιάς είναι θανατηφόρο αλλά όχι στη χώρα μας, όπως λένε οι ειδικοί. Προλαβαίνει κανείς να πάει στον γιατρό ή στον φαρμακοποιό και να βγάλει το δηλητήριο (δες: <https://www.tovima.gr/2021/03/21/science/to-dagkoma-tis-oxias-ellinas-kathigitis-viologias-katarriptei-mythous-gia-ta-fidia-kai-tis-mayres-xires/>). Κι εκεί που όλοι τον είχαν στο 0, τώρα τον κάνουν ήρωα! Τη μια στιγμή ήταν ο καταραμένος των θεών, την άλλη ήρωας και θεός! Το αντίθετο είχε γίνει στα Λύστρα. Τη μια στιγμή τον Παύλο και τον Βαρνάβα τους είχαν για θεούς, κι όταν πήγαν οι Ιουδαίοι και τους συκοφάντησαν, λιθοβόλησαν τον Παύλο (Πραξ 14:13-19)! Έτσι, επαληθεύεται το ρητό των Παροιμιών που λέει ότι «ο άνθρωπος κρίνεται από τη φήμη που έχει». Πόσο, όμως, η γνώμη των άλλων επηρεάζει έναν πιστό άνθρωπο; Δείτε τι συνέβη με τον Παύλο: ήταν κυριολεκτικά «νεκρός» ως προς τον κόσμο. Ο Μεταλληνός παρομοίαζε αυτό το «νεκρός ως προς τον κόσμο» με την εικόνα του φυσικού νεκρού: «Είτε τον βρίσεις είτε τον φτύσεις είτε του πεις ωραία λόγια, εκείνος δεν καταλαβαίνει τίποτα –είναι νεκρός!»

### ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο Παύλος, είδαμε στην περασμένη μελέτη μας είχε έναν στόχο: να τελειώσει τον δρόμο του με χαρά. Αυτή τη χαρά θέλει να μάς δώσει ο Θεός και στην Παραλία της Ασφάλειας. Κι ως μην ξεχνάμε ότι «ο Θεός είναι έτοιμος να κάνει για μας τα πάντα, αρκεί να του παραχωρήσουμε τα πάντα». Αμήν.

\*\*\*\*

## 5. Στην Παραλία της καθοριστικής Πρόσκλησης

Ανάγνωσμα: Ματθαίος 4:18-22

ΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΜΕ στην Παραλία της Γαλιλαίας, και στην τελευταία μας αυτή βιβλική μελέτη θα ασχοληθούμε με την πιο σπουδαία κίνηση που έκανε ο Χριστός όταν ήταν εδώ στη γη, να καλέσει τέσσερις από τους μαθητές του στην συγκεκριμένη παραλία: τον Ανδρέα, τον Σίμωνα Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον αδελφό του τον Ιωάννη, τους γιους του Ζεβεδαίου. Ήταν ψαράδες και είχαν βγει από τα καΐκια τους κι έπλεναν τα δίχτυα τους, όταν τους κάλεσε ο Ιησούς. Τους άλλους μαθητές τους κάλεσε με διαφορετικές συνθήκες. Ο **Dietrich Bonhöffer** είναι γνωστός από τη δράση του αλλά και το μαρτύριό του μόλις το 1945 στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί. Γερμανός θεολόγος και ποιμένας μιας από τις λίγες εκκλησίες που αντιτάχθηκαν στον ναζισμό και μαρτύρησε γι' αυτό. Εκτελέστηκε με απαγχονισμό 2 μόλις εβδομάδες πριν τη λήξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Ανάμεσα στα πολλά βιβλία που είχε γράψει ο μεγάλος αυτός εργάτης του Θεού, ξεχωρίζει ένα, με τίτλο «Το Κόστος της Μαθητείας». Σ' αυτό το βιβλίο επινόησε τον όρο «φτηνή Χάρη» και είπε πως αυτός είναι ο θανάσιμος εχθρός της εκκλησίας (Bonhöffer, *The Cost of Discipleship*, σελ. 43). **Φτηνή Χάρη** είναι: Χάρη χωρίς κόστος - Κήρυγμα συγχώρησης χωρίς μετάνοια - Χάρη χωρίς μαθητεία. Ο συγγραφέας συνεχίζει με το τι είναι **ακριβή Χάρη**. Και λέει πως ακριβή Χάρη είναι: Ο κρυμμένος θησαυρός σ' ένα χωράφι, που κάποιος πάει και πουλάει ό,τι έχει και δεν έχει για ν' αγοράσει εκείνο το χωράφι - Το τεράστιο, πανάκριβο μαργαριτάρι που ένας έμπορος πάει και πουλάει όλα του τα υπάρχοντα για να το αγοράσει - Ο μεγάλος αυτός θησαυρός είναι η βασιλεία των ουρανών - Η Χάρη που κάνει κάποιον να θέλει να βγάλει το μάτι του ή να κόψει το χέρι του αν αυτά τον σκανδαλίζουν - Η πρόσκληση του Χριστού που κάνει έναν άνθρωπο να αφήνει όλα του τα υπάρχοντα και ν' ακολουθεί τον Ιησού (Bonhöffer, σελ. 30-31).

Ρίχνοντας μια ματιά στην ομάδα των 12 μαθητών, συμπεραίνουμε πως ο Χριστός καλεί μαθητές από κάθε κοινωνική τάξη κι από όλα τα επαγγέλματα. Δεν κοιτάει πού μεγάλωσε κανείς, πώς έζησε μέχρι τώρα, πόσα λεφτά έχει ή πόσο αμαρτωλός είναι –ο Ιησούς καλεί τους πάντες να γίνουν μαθητές του. Ανεξάρτητα από το ποιο είναι το παρελθόν μας, ο Χριστός μάς καλεί να αφήσουμε την παλιά μας ζωή, να τον ακολουθήσουμε σαν Κύριο και αρχηγό μας, να τον αφήσουμε να μας αλλάξει και να μας μεταμορφώσει στη δική του εικόνα, και τέλος να μας στείλει να κάνουμε κι εμείς άλλους μαθητές. Έτσι, στην πρόσκληση που απηύθυνε σ' εκείνους τους μαθητές «Ακολουθήστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων», διακρίνουμε 4 βήματα που μας ζητάει ο Θεός να κάνουμε, αν θέλουμε να γίνουμε μαθητές του Χριστού.

### 1. Ο Χριστός καλεί Μαθητές με τον Λόγο του (εδ. 20-21).

Περνούσε και τους απεύθυνε την πρόσκλησή του. Δεν πήγαν εκείνοι οι ψαράδες στον Ιησού. Πήγε εκείνος εκεί που έμεναν και δούλευαν και τους προσκάλεσε να γίνουν μαθητές του. Αν το πάρουμε αυτό σαν μια εικόνα, σήμερα με το φως όλης της Καινής Διαθήκης ξέρουμε ότι αυτή η ανταπόκριση είναι η αναγέννηση που ζητάει ο Χριστός. Αν δεν γεννηθεί κανείς ξανά, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού. Πώς γίνεται αυτή η αναγέννηση; Με μετάνοια και πίστη στον Χριστό. Εκείνοι οι ψαράδες πίστεψαν στον Χριστό και τον ακολούθησαν, αφήνοντας όλη την παλιά ζωή τους, αλλάζοντας ζωή. Αυτό σημαίνει ότι άφησαν το παρελθόν τους. Άφησαν τα δίχτυα τους κι ακολούθησαν τον Χριστό. Πιο συγκεκριμένα: Ο *Ανδρέας* και ο *Πέτρος* άφησαν τα δίχτυα τους. Ο *Ιάκωβος* κι ο αδελφός του ο *Ιωάννης*, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, άφησαν το ψαροκάϊκό τους και τον πατέρα τους –ολόκληρη επιχείρηση και πολύ επικερδή. Πέρα απ' αυτούς τους τέσσερις που συναντούμε εδώ στην παραλία της μεγάλης πρόσκλησης, Ο *Βαρθολομαίος* πιθανότατα άφησε τα χωράφια του –ήταν αγρότης. Ο *Ιούδας* κι ο μικρότερος αδελφός του *Ιάκωβος* άφησαν τις έντονες και βίαιες εθνικιστικές αντιλήψεις τους. Ο *Ματθαίος* άφησε το τελωνείο του. Ο *Φίλιππος* άφησε κι αυτός τα δίχτυα του και το καΐκι του. Ο *Σίμων* ο Ζηλωτής άφησε τις επαναστατικές του απόψεις και το μίσος του για τους Ρωμαίους. Ο *Θωμάς* έπρεπε ν' αφήσει όλο του τον πεσιμισμό στην άκρη μπροστά στην πρόσκληση του Χριστού. Για τον *Ματθία* δεν ξέρουμε τίποτε, πέρα από το ότι ήταν ήδη ένας από τους πολλούς άλλους μαθητές όταν εκλέχθηκε στη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη. Τέλος, ο *Παύλος* άφησε τη ζωή του σαν Φαρισαίου κι ακολούθησε τον Χριστό. Πέντε ψαράδες, ένας αγρότης, δύο

εθνικιστές, ένας Ζηλωτής, ένας δύσπιστος πεσιμιστής, ένας όψιμος που δεν γνωρίζουμε γι' αυτόν και ένας πρώην Φαρισαίος αποτέλεσαν την ομάδα των πρώτων μαθητών του Χριστού. Νιώθουμε εμείς άραγε έτσι σαν μαθητές του Χριστού; Τι έχουμε αφήσει για τον Χριστό;

## **2. Ο Χριστός οδηγεί τους Μαθητές – κι εκείνοι ακολουθούν (εδ. 19).**

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια καθοριστική διάκριση: Άλλο πράγμα να είναι κανείς οπαδός, ακόλουθος του Χριστού και άλλο θαυμαστής του. Όλοι αυτοί που φωνάζουν στα γήπεδα ή χειροκροτούν τους ηθοποιούς, τους πολιτικούς και τις διάφορες άλλες διασημότητες δεν είναι οπαδοί τους, είναι θαυμαστές τους. Οι θαυμαστές δεν έχουν την παραμικρή προσωπική σχέση με το είδωλό τους. Το θαυμάζουν, το χειροκροτούν, μπορούν να έχουν και την αφίσα τους στο δωμάτιό τους αλλά μέχρι εκεί. Οι συνειδητοί οπαδοί π.χ. ενός κόμματος οργανώνονται σ' αυτό, προσφέρουν τον χρόνο τους, τη φαιά ουσία τους τα χρήματά τους και όλες τους τις δυνάμεις για να πάει το κόμμα μπροστά. Δεν θαυμάζουν απλώς, δεν ψηφίζουν μία φορά κάθε 4 χρόνια. Όλο το διάστημα και κάθε μέρα μάχονται για το κόμμα τους κι ακολουθούν τον αρχηγό σε ό,τι τους πει. Τέτοιοι είναι οι οπαδοί του Χριστού. Ακούν τη φωνή του και τον ακολουθούν. Έχουμε εμείς προσωπική σχέση με τον Χριστό; Μας μιλάει; Του μιλάμε; Μήπως απλά μαθαίνουμε για τον Χριστό και τον θαυμάζουμε; Μήπως απλά βάζουμε κι ένα ψαράκι στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου μας ή φοράμε και χριστιανικά T-shirt απλά για να διαφημίσουμε τον Χριστό, ενώ η ζωή μας δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτόν;

## **3. Ο Χριστός μεταμορφώνει τους Μαθητές του – γίνονται όμοιοι με αυτόν (εδ. 19).**

Όταν τους κάλεσε ο Χριστός, στην παραλία της Γαλιλαίας, τους είπε «θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». Ο Χριστός όταν αρχίσουμε την πορεία μας μαζί του, μας μεταμορφώνει στη δική του μορφή. Ο Παύλος το τονίζει πολύ αυτό στις Επιστολές του, ίσως παίρνοντας πρότυπο τη δική του εμπειρία στον δρόμο τη Δαμασκού: «...όσους κάλεσε ο Θεός σύμφωνα με το λυτρωτικό του σχέδιο, τους προόρισε να γίνουν όμοιοι με τον Υιό του...» (Ρωμ 8:28-29. Βλ. και Β' Κορ 5:17· Εφ 4:22-24). Ο Χριστός μεταμορφώνει την καρδιά μας και τον νου μας, έτσι που να μπορούμε να βλέπουμε τις χαμένες ψυχές γύρω μας με τα δικά του μάτια. Γινόμαστε τα χέρια του και τα πόδια του στον κόσμο. Μας αλλάζει και μας μαθαίνει να τον ομολογούμε ανάμεσα στους ανθρώπους. Τέλος, μας αλλάζει σε άτομα που ακούν τις εντολές του και υπακούν με αγάπη και χαρά σ' αυτές. «Αν με αγαπάτε», είπε στους μαθητές του, «τηρήστε τις εντολές μου» (Ιω 14:15). Και αλλού: «Θα μείνετε πιστοί στην αγάπη μου, αν τηρήσετε τις εντολές μου...» (Ιω 15:14). Κι έλεγε ένας: «Η μαθητεία δεν είναι απλά πληροφορίες να τις αποστηθίσουμε αλλά ζωή να τη ζήσουμε». Πώς θα ήταν άραγε η ζωή μας, αν ακολουθούσαμε πιστά τις εντολές του Χριστού; Πώς θα ήταν η οικογένειά μας, αν ακολουθούσαμε πιστά τις εντολές του; Πώς θα ήταν οι σχέσεις μας, αν ακολουθούσαμε πιστά τις εντολές του; Πώς θα ήταν η εκκλησία μας, αν ακολουθούσαμε πιστά τις εντολές του; Και η μεγαλύτερη εντολή είναι: «Ν' αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλο τον νου σου [...] Δεύτερη, εξίσου σπουδαία με αυτήν: ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (Μτ 22:36-40). Τέλος,

## **4. Ο Χριστός αποστέλλει τους Μαθητές του – τους αναθέτει μια αποστολή (εδ. 19).**

Όταν αποχωριζόμαστε κάποιον, ιδίως για μεγάλο χρονικό διάστημα, θέλουμε να του αφήσουμε έναν λόγο, μια κουβέντα, που να τη θυμάται για πολύν καιρό και –αν είναι δυνατόν– να του σφραγίσει τη ζωή. Ο Ματθαίος μάς διασώζει τα τελευταία λόγια του Χριστού, τη «Μεγάλη Αποστολή», λίγο πριν αφήσει τους μαθητές του για τον ουρανό: «Πηγαίνετε και κάνετε μαθητές μου όλα τα έθνη...» (Μτ 28:19). Κάτι ανάλογο διαβάζουμε και στα: Ιω 15:16· 20:21· 21:15-20· Μκ 16:15. Τέλος, στο Πραξ 1:8 διαβάζουμε την υπόσχεσή του ότι αυτή την εντολή δεν θα την εφαρμόσουμε με τη δική μας δύναμη αλλά με τη δύναμη του Πνεύματος που θα έστελνε εκείνος. Με αυτή τη δύναμη μπόρεσε ο Πέτρος κι έκανε το πρώτο κήρυγμα του ευαγγελίου τη μέρα της Πεντηκοστής, οι μαθητές και οι πρώτοι Χριστιανοί άντεξαν στους διωγμούς και έφεραν το μήνυμα του ευαγγελίου σε όλο τον κόσμο.

### **ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.**

Έχουμε αποδεχτεί την καθοριστική αυτή πρόσκληση του Χριστού; Πώς είναι η ζωή μας; τον ακολουθούμε πιστά, ή απλά τον θαυμάζουμε και ζούμε τη δική μας ζωή; Έχουμε αλλάξει με τον καιρό, καθώς ακολουθούμε τον Χριστό; Έχουμε προοδεύσει μαζί του; Πόσο του μοιάζουμε; Πόσο διαδίδουμε το μήνυμα της χάρις του Θεού; πόσο μας έχει κοστίσει αυτή η Χάρη του Θεού;

\*\*\*\*